

καί πῶς κρατώντας τὸ χρυσὸ τῆς Ἀμαθείας κέρας
θὰ διπλοχαίρετοῦσαμε τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος κλαίμε τὴν κατανατὰ μας
καὶ φύλλοι μαινοδογαίνουε νυχθημερὸν σ' αὐτὰ μας.

Πλούτος σπαρτῶν σὲ κάθε γῆ,
χορτάρια καὶ τριφύλια,
καὶ θάπταναν οἱ κυνηγοὶ
λαγοῦς μὲ πετραχίλια,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δὲν βροῖσκουν, συμπολίτη
μῆτε ἔνα τσαλαπετεινὸς, μῆτε ἔνα κἄν σπουργίτη.

Αὐτὸς ὁ δαίμων τῶν σφαγῶν
καὶ τῶν παμπόλλων κυνηγῶν
ἐχάλασε τὰ πιάνα.

Δὲν βλέπεις πουθενὰ πουλί,
τάτικας τρόμος, Φασουλή,
μ' αὐτὰ τὰεροπλάνα.

Ὁ Ξυλῆνρος ἀοιδὸς λέγει πάλιν ἀηδῶς.

Φ. — Πόρταις πολλῶν φωμᾶς κτυπᾶ
μὲ κἄτι μούτρα σκυθρωπᾶ
καὶ τὰ λεφτὰ του θέλει.

Κι' ἀγριεμμένους ἀπαιλεῖ
πῶς θὰ τοὺς κόψη γιὰ πολὺ
τὸ τακτικὸ καρβέλι.

Καὶ τὸν φωμᾶ τὸν ἐκτιμοῦν
κι' εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦν
χωρὶς ἀντίρρηση καμμιὰ
νὰ τοῦ πληρώσουν τὰ φωμᾶ.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα κι' ὁ Βιστούλας,
καθένας ἀναγκάζεται νὰ γίνη φαταούλας.

Κανένας δὲν ἐπιθυμοῖ
νάνα χρεώστης γιὰ φωμί,
κι' ἀγρία νὰ προβάλῃ
κι' ἡ μούρη τοῦ μπακάλη.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος κανένας δὲν πληρώνει
καὶ σκάζει τὸν σαρανταβρὸ τρομακτικὸ κανόνι.

Τοὺς φοβερίζει κι' ὁ φωμᾶς
ἐν μέσῳ τόσης πάλης,
δοῦτε παράδες καὶ σ' ἑμᾶς
φωνάζει κι' ὁ μπακάλης.

Ἄλλοιμονο καὶ τρεῖς ἄλλοι,
παράδες μὴ μᾶς λῆτε,

πρὸ χρόνου καὶ σ' ἑμᾶς πολλοὶ
μένουν χρεωφειλῆται.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα τὸ Βερντοῦν,
σπουδαῖοι κανονιέρηδες οἱ πάντες κατατοῦν.

Πολέμων ἀναπαραθιά,
μὴν κἀνετ' ἔτσι, βρὲ παιδιὰ ..
δὲν εἶναι κι' ἔνας, ὅστις
θέλει νὰ ζῆ χρεώστης.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα τὰ Καρπάθια,
ἐπικρατεῖ σ' τὰς πληρωμὰς πρωτοφανῆς ἀπάθειας.

Ἐλέγαμε πῶς σὺν Ἐδᾶμ ὁ τόπος θὰ φανῆ
πῶς θὰ βαροῦμε τὰ βρολιὰ κάτω σ' τὰ περιβόλια,
πῶς θάναι καὶ παντοδαπῶν ὀσπρίων πλημονή,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δραχμῆ καὶ τὰ φασόλια.

Ἐλέγαμε κι' οἱ θεοὶ χαζοὶ
ὅτι κανένας δὲν θὰ ζῆ
μὲ κέρη βαγαπόντικα.

Ἐλέγαμε σ' τὸ Κεντρικὸ
πῶς δὲν θ' ἀφήσουν ποτικὸ
καὶ μῆτε τυφλοπόντικα.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος δὲν δίνει τὸ Ταμιο,
κι' ὅποιος πηγαίνει καὶ ζητεῖ
τὸν πιάνον τὸρ ἀπὸ ταῦτι
καὶ σ' τὸ Φρενοκομιο.

Π. — Ἐλέγαμε ν' ἀρχίσουμε νὰ περισυλλεγώμεθα,
κι' ἀνάπτοντες ἀνθρακιάς
μὲ τῶν προγόνων τὰς σκιας
νὰ συνδιαλεγώμεθα.

Ἐλέγαμε πῶς δὲν θάμνε κανένα πρᾶγμ' ἀνόμαλο,
καὶ μῆτε κλέφταις τωρνοῖ
δὲν θάθελαν τὸ λαγαρνὶ
νὰ πάρουν τὸ χρυσόμαλλο.

Ἐπρόσμενα καθίεις σοφὸς
ὅτι θὰ λάμψῃ νέον φῶς
σὲ σκοτεινὰ καὶ κρύφια.

Ὅτι κανεὶς δὲν θ' ἀκοσμή,
ὅτι θὰ γίνουν χωρισμοὶ
σὲ πρόδα καὶ ἔριπια.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος, ἔνεκα κι' ἡ Ρουλέρ,
ὅλ' ἀνακατωθήκανε κι' ἔγιναν λέρ μπαλέρ.

Ἐλεγα πῶς θ' ἀλλάξαμε τῆς ρίμας μας τὸν τόνο,
πῶς σὺν Ἀγάδες σὲ σοφὰ θὰ πίνουμε τοιμπούκια,
κι' ἐσκόπευα νὰ πάψω πᾶ νὰ σὲ ἐυλοφορτώω,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος νὰ κέμποσα χαστούκια.